INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

CONSTANTIN ARDELEANU

„FOTBALUL 1973 MERITĂ UN STUDIU SOCIOLOGIC"

• EDUCAȚIA FIZICĂ DIN ȘCOALA GENERALĂ — MAMA VITREGĂ A TINERILOR FOTBALIȘTI • LUCRUL DE TEHNICĂ E MULT PREA STATIC • ÎN ȘCOALA FOTBALULUI SE LUCREAZĂ CAM 40 LA SUTĂ DIN NORMA OBLIGATORIE • CENTRELE TREBUIE SĂ PREGĂTEASCĂ FOTBALIȘTI — NU ECHIPE ! • EXISTĂ, TOTUȘI, JUNIORI CARE AU PREA MULT TIMP

Constantin Ardeleanu, antrenorul principal al echipei naționale de juniori, are o calitate pecare nu i-o poate contesta nimeni : **lucrează de 14 ani cu juniorii.** Bineînțeles că asta nu este singura lui calitate. O scurtă referire la recenta victorie a echipei naționale asupra juniorilor Greciei, la Atena, ar putea fi un început de argument. Dar, în aceste rînduri vom uza în principal de calitatea primă, cea incontestabilă, și asta la cererea antrenorului, care insistă să vorbim cît mai puțin cu putință despre meciul cu Grecia, atrăgîndu-ne atenția asupra faptului că problema calificării pentru turneul final U.E.F.A. nu este nici pe departe rezolvată.

Această atitudine rece, de mare obiectivitate, completează cel mai bine portretul lui Constantin Ardeleanu.

...Așadar, convorbirea noastră va viza în primul rînd experiența unui om care a consacrat 14 ani muncii cu juniorii.

— Mă adresez în primul rînd antrenorului care îndrăgește munca cu juniorii. Care ar fi principalele frîne în dezvoltarea tinerilor noștri fotbaliști ?

— S-au emis numeroase păreri în legătură cu aceste frîne. Se pedalează, în general, pe lipsa de timp a copiilor. Eu aș trece pe planul doi această situație obiectivă. Rămîn la părerea că principala cauză a nevalorificării talentelor noastre este activitatea insuficientă în domeniul educației fizice din școala generală. Susțin, și cred că nu greșesc, că datorită acestei munci insuficiente, deprinderile de mișcare ale copiilor noștri sînt foarte slabe, astfel că transferul de la această deprindere motrice generală la deprinderea specifică fotbalului se face cu mare dificultate.

— Credeți că există vreo posibilitate de remediere a acestei situații ?

— E greu. Se constată și aici un lanț vicios. Problema nu se referă la aspectul general al lecției de educație fizică. Mă gîndesc la faptul că învățătorii primilor ani de școală sînt și ei, la rîndul lor, deficitari la capitolul educației fizice, dat fiind că a existat cîndva, și din păcate mai există și astăzi, tradiția educației fizice ca o **cenușăreasă** a școlii.

E regretabil faptul că astăzi, în cadrul orei de educație fizică, totul se reduce la bătrînele exerciții de front și ordine, care, dacă contribuie într-o oarecare măsură la organizarea unui colectiv, nu rezolvă nici pe departe problema deprinderilor motrice, adică problema care ne interesează în primul rînd pe noi, cei care ne ocupăm de tinerii fotbaliști. Culmea este că, pe de altă parte, se respectă un foarte bizar formalism în ora de educație fizică. Iată, de pildă, copilul meu a luat o dată un 4 pentru că **i-a lipsit** ceva din echipamentul foarte precis prescris pentru o oră de educație fizică prevăzută cu destule... **lipsuri.**

— Să presupunem, totuși, că unii dintre copiii care nu sînt prea... serviți de educația fizică școlară, reușesc să se prezinte, pe la 9—10 ani, la un centru de copii sau la o asociație sportivă. Ce se întîmplă cu acești copii ?

— Acești copii intră într-un cadru mai organizat și mai eficace. Din păcate, am impresia că la această vîrstă se comite o altă greșeală, și anume : **lucrul specific este mult prea timpuriu.** Veți spune că, în momentul de față cînd se constată o spectaculoasă reducere a vîrstei în multe sporturi, acesta n-ar fi un neajuns... Cred, însă, că, în materie de fotbal, specificul exagerat la vîrsta copilăriei este un neajuns. Aș merge pînă acolo încît aș spune că pînă și gabaritul, care e în primul rînd o calitate naturală, este afectat de această exagerare în direcția specificului, adică a tehnicii conducerii balonului. Din experiența pe care o am, cred că **multilateral** înseamnă un total din care nu lipsește tehnicul, tacticul și fizicul. La noi, însă, nici nu se concepe o echilibrare a acestor trei direcții în munca cu copiii. Mai mult chiar, pedala exagerată pe tehnică nu este nici ea corectă. În general **lucrul de tehnică este mult prea static.** Să dau un exemplu. La noi, copiii lucrează **destul de mult la zid, pentru îmbunătățirea îndemînării lor tehnice.** Dar, acest procedeu **este,** pînă la urmă, static. Lucrăm încă foarte puțin pentru procedeele dinamice. De pildă, preluarea spre lateral, într-un spațiu liber, sau preluarea de atac, cu deplasare înainte sînt ca și inexistente. De aici acele nenumărate mișcări suplimentare, inutile. Veți spune iarăși, că toate acestea sînt chestiuni de instruire elementară, dar vă voi răspunde că de aici pornește totul și că în desfășurarea unui meci Leeds—Rapid se pot găsi, de fapt, toate cauzele care au determinat, în embrion, ajungerea la această situație.

— Să zicem că micul fotbalist a împlinit 11 ani. Ce se întîmplă acum ?

— Antrenamentul continuă să fie un **lucru în sine.** El nu servește jocul, ci e un fel de dogmă constituită din îmbinarea unei practici vechi și a unor informații noi, foarte relative.

— Propun să mai creștem cu un an. Ce se întîmplă la 12 ani ?

— Aici e momentul în care trebuie să înceapă discuția despre volumul muncii. După cum se știe, fotbalul este un sport care se învață o viață întreagă. Pe vremuri erau maidanele. Copiii maidanelor, cei mai mulți dintre ei, ajungeau pînă la 5—6 ore de... autoantrenament pe zi. Astăzi, copiii de 12 ani, chiar dacă sînt încadrați într-un centru de juniori, nu lucrează mai mult de 5—6 ore pe săptămînă, adică exact cît lucrau, acum 30 de ani, copiii maidanelor, într-o singură zi.

— Care ar fi numărul de ore corespunzător, ținînd seama și de realitatea obiectivă a crizei de timp ?

— E greu să accepți ideea că te poți aștepta la un jucător de fotbal adevărat fără un minimum de 12 ore de antrenament pe săptămînă, la vîrsta de 12—13 ani.

— Cum ar fi cu putință atingerea acestei norme ?

— Dificultățile sînt mari. Copiii care vin la fotbal fac parte, în general, din două categorii : categoria celor ai caror părinți nu se prea interesează de ei, și categoria opusă, adică a părinților care vor să facă totul din copiii lor. Categoria a doua nu poate face nimic pentru fotbal. Categoria întîi păcătuiește, de asemenea, prin faptul că acești copii pierd prea mult timp în afara fotbalului, nefiind dirijați cum se cuvine.

— Soluția ?

— Una singură : atragerea părinților în activitatea fotbalistică. Știu că vei zîmbi, gîndindu-te la timpul liber al celor mari. Crede-mă, însă, că fotbalul este o preocupare care îi poate atrage pe părinții cu copii talentați. Am o experiență în acest sens.

— Să trecem la centrele de juniori.

— Aș prefera ca să nu pronunțăm **centru de juniori,** ci **centru de pregătire a juniorilor.** Această simplă observație de titulatură are destule implicații. În centrele noastre de juniori sînt dese cazurile cînd se mizează prea mult pe rezultatele echipei. Dar, misiunea unui centru de pregătire este aceea de a forma fotbaliști, nu echipe. De cele mai multe ori, un ansamblu care funcționează bine poate să ascundă nonvalorile din echipă. Așadar, centrele de juniori trebuie să pregătească oameni, nu echipe.

— Ați condus trei promoții de tricolori juniori. Care este cea mai bună ?

— Într-adevăr, am condus ultimele trei promoții. Promoția lui Gabriel Sandu, promoția lui Smarandache (sau Aelenei) și promoția lui Marcel Răducanu (sau Naghi).

— Care ar fi cea mai valoroasă ?

— Prima.

— Cornel Drăgușin, într-un interviu acordat săptămîna trecută, face aceeași precizare în legătură cu promoțiile de tineret. E oare, la mijloc, tot criza de timp ?

— Nu este exclus. Dar nu trebuie să omitem nici faptul că în fotbal există, ca și în agricultură, ani mai buni și ani mai răi.

— Ce-mi puteți spune despre meciul cu Grecia?

— A fost un joc bun. Nu vreau să vorbesc mai mult, pentru că în acest meci cu Grecia am jucat doar prima repriză, adică primele 80 de minute. Repriza a doua, care e tot de 80 de minute, se va juca la 1 aprilie, la București. Pînă atunci, aș prefera să nu discutăm pe marginea acestui meci.

— Care credeți că este cea mai importantă problemă în munca cu juniorii ?

— Am ajuns, deci, la 18 ani. La această vîrstă, problema cea mai importantă este aceea a educației. Vorbim deseori despre criza de timp. Există, însă, juniori care au prea mult timp. Există și juniori care, cu excepția celor două ore de antrenament pe zi, nu au destule ocupații. Din rîndul lor se pot recruta campionii de mîine ai nepăsării. Aici trebuie să muncim cel mai mult. Din păcate, în fotbalul nostru, principala atenție se îndreaptă spre seniori. Nu există timp prea mult pentru tineri. Iată de ce rămîn la părerea că fotbalul nostru ar putea să facă un pas înainte numai prin studierea complexă a problemei promovării fotbaliștilor. Cu alte cuvinte, dată fiind complexitatea dezvoltării tineretului, aș spune că o adevărată muncă în domeniul fotbalului trebuie să aibă la bază un foarte serios studiu sociologic. Te rog, nu zîmbi. Nu vorbește profesorul din mine. Vorbește doar antrenorul care a admirat foarte mulți tineri, dar din rîndul cărora s-au pierdut atîția și atîția...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

VIȘAN

Vișan apare la rampă cu ajutorul neprecupețit al echipei sale, C.F.R. Cluj. Dacă vreți, aceasta este imaginea echipei feroviare, care își „înnobilează" jucătorii prin victoria spiritului colectiv.

Fostul (sperăm) stoper Vișan are un moment favorabil. Viareggio a fost un succes pentru talentatul mijlocaș, chiar dacă accidentul suferit i-a tăiat puțin aripile.

În meciul de duminică — spun martorii oculari — deplasarea lui Vișan de pe postul de fundaș central spre prima linie a fost o frumoasă „găselniță" a antrenorului Rădulescu. „Găselniță" e un fel de a spune, pentru că la echipa de tineret Vișan e conceput de mult ca un mijlocaș prin vocație.

Succesul C.F.R-uiui în meciul cu Steaua l-a apropiat și mai mult pe tînărul Vișan de fotoliile spectatorilor avizați. Printre aceștia se află și antrenorul Valentin Stănescu, care nu exclude convocarea lui într-un viitor apropiat.

Cine este Vișan ?

În fișa lui „federală", Vișan poartă un chipiu de școlar. Are ochii timizi, de moldoveau pornit spre „școala Catiheților". Această poză cu chipiu îi completează portretul general. Micul Vișan din fotografia „federală" este copilul de 12 ani venit în ograda C.F.R.-uiui din Cluj. De atunci și pînă astăzi, la rubrica transferări nu există nici o modificare. (Cerneala funcționarului de la „legitimări" s-a mai decolorat). Și Vișan a reușit să urce...

Acum se pune întrebarea : va reuși oare tînărul Vișan să împace șansele sale de creștere individuală cu frumoasa constanță a spiritului colectiv din echipa clujeană ? Aceasta este prima condiție a ascensiunii lui.

A doua, și nu în ordinea importanței, este interpretarea justă a noilor sarcini ale mijlocașului modern. Dacă Vișan va reuși să se elibereze de tentația tehnicii sale destul de subtile și va înțelege că mijlocașul modern este în primul rînd un mare luptător pe două fronturi — cel al atacului și cel al apărării — atunci probabil că el va putea să răspundă foarte curînd la proiectatul fluier de convocare al antrenorului Valentin Stănescu.

I. CH.